

Socialdemokraterne ønske efter min Mening Baand og Begrænsninger paa saa mange Omraader som overhovedet muligt, de ønske den personlige Frihed indskrænket overalt, hvor det overhovedet lader sig gøre, saaledes at det enkelte Individ saa vidt muligt bliver et Led i det store Maskineri, som man fra oven, fra Statens, fra Lovgivningsmagtens Side sætter i System, og i hvilket det enkelte Individ skal passe ind. Det foreliggende Lovforslag synes mig at svare helt godt til denne Tankegang, og derfor har det, som sagt, ikke forbavset mig, at Socialdemokraterne ønske det fremmet.

Det ærede Medlem mente endvidere, at der ikke var megen Konsekvens i Kommissionens tredie Mindretals Standpunkt. Han udtalte, at man vilde have Loven ophævet for det ældre Tyende, men alligevel have en Lov for det yngre, og enkelte andre Medlemmer have udtalt noget lignende. Det forekommer mig nu nærmest at være en Strid om Ord. For mig er Hovedsagen dette, at man kommer til Erkendelse af, at for det ældre Tyende behøve vi ikke nogen Tyendelov. Om man saa vil kalde den eventuelle Lov, der skal til for at beskytte det yngre Tyende, en Tyendelov eller en Beskyttelseslov for det yngre Tyende, eller hvad man nu vil kalde det, forekommer mig ret ligegyldigt. Og selv om det ærede Medlem ikke kan se Konsekvensen i dette Standpunkt, tror jeg aldeles bestemt, at efterhaanden som denne Sags Behandling skrider frem her i Tinget, vil han komme til Erkendelse af, at der dog maaske er nogen Konsekvens deri. Jeg føler mig nemlig overbevist om, at han i det lange Løb ikke vil komme udenom det Standpunkt, som Kommissionens tredie Mindretal har indtaget, og det gælder først og fremmest Standpunktet: ingen Tyendelov. Jeg tror at kunne forsikre det ærede Medlem om, at han efterhaanden nok skal komme til Erkendelse af, at det kommer man ikke udenom ved at sige, at der ingen Konsekvens er deri, det skal nok komme frem atter og atter, og det ærede Medlem skal nok møde det igen. Jeg er derfor ogsaa uenig med det ærede Medlem, naar han et andet Sted i sin Tale siger, at det kun er delvis rigtigt, at det er de to Standpunkter: for eller mod en Tyendelov, det staar paa. Nej, det er ikke delvis rigtigt, det er absolut rigtigt, og det glæder mig derfor ogsaa at slaa fast, at den højtærede Justitsminister ganske sikkert giver mig Ret i denne Betragtning. I hvert Fald forstod jeg ham saaledes forleden, at han

ved Begyndelsen af sin Tale søgte at fastslaa, at det er disse to Standpunkter, det i Virkeligheden drejer sig om: for eller mod en Tyendelov. Den højtærede Minister søgte, som sagt, allerede i Begyndelsen af sin Tale at faa dette gjort klart, og det ærede Medlem fra Fakse skal nok efterhaanden komme til at indse, at det bliver de to Standpunkter, det drejer sig om.

Den højtærede Minister var for sit Vedkommende ikke i Tvivl om, hvilket af de to Standpunkter han vilde slutte sig til, og fremførte — det skal jeg villig indrømme — gode Grunde for, hvorfor han mente, at vi skulde have en Tyendelov. Det forekommer mig imidlertid, at disse Grunde vare af overvejende juridisk Karakter. Jeg blev ikke helt overbevist af disse Grunde, men det ligger maaske i, at jeg har hørt dem fremføre af Jurister saa tidt, at de ikke længere gøre det Indtryk paa mig, som de i alt Fald i Begyndelsen gjorde. Jeg har hørt de samme Grunde Gang paa Gang fra Juristerne indenfor Tyendekommissionen. Gang paa Gang have disse fremført de samme Argumenter for Opretholdelsen af en Lovgivning paa dette Omraade, nemlig, at man vilde komme ud i en Retsløshedstilstand, der vilde være ganske utaalelig. Jeg tilstaar, at der var en Tid, da disse Argumenter paavirkede mig ikke saa ganske lidt, da jeg fandt, at der maaske var noget i den Tale, og at det af disse Grunde maaske var nødvendigt at bibeholde Lovgivningen. Men efterhaanden som jeg kom til at se Sagen fra den anden Side, navnlig se den med deres Øjne, som skulle bruge Tyendeloven, fra Tyendets og Husbondernes Standpunkt, traadte disse rent juridiske Grunde mere og mere i Baggrunden, og jeg kom til det Resultat, at selv om der i juridisk Henseende kan være Vanskeligheder ved at gaa bort fra Loven, ere de dog ikke saa store, at de opveje den Uvillie, der fra Tyendets og Husbondens Side er mod en Lovgivning paa dette Omraade. Jeg kan selvfølgelig ikke og skal heller ikke begynde paa at gendrive disse, som jeg mener, nærmest juridiske Grunde, men jeg skal henvide til, at det ikke er alle Jurister, der dele den Opfattelse, at man ikke kan ophæve Tyendeloven. Vi ere saa heldigt stillede i det Mindretal, hvortil jeg slutter mig, at vi have en anset Jurist blandt os, der for sit Vedkommende ikke har næret Betænkning der- ved. (Sabroe: Hvem er det?). Det er nuværende Landstingsmand, Overretssag-